

Có thêm cái Trang bà chị thay đổi gần như 180 độ, ngay hôm sau bà ấy xuống quán gọi nó vào phòng riêng nói chuyện tỉ tê, hỏi han ân cần như kiểu chị em thân tình xa cách chân trời nay có duyên tương ngộ. Mở đầu là lời xã giao quen thuộc:

- Ngồi xuống đây chị xem nào, khiếp chưa kìa, xa chị có một thời gian mà phai tàn nhan sắc quá. Thế sao giờ mới xuống hả em, chị nhớ bọn mày lắm đấy...

Cái Trang tính nết trẻ con, thấy bà chị niềm nở quan tâm như thế nó thật thà kể:

- Em đi làm ở Hà Tĩnh chị ạ, làm mãi mà không đủ trả cho bà chủ 7tr. Vé ở đấy rẻ lắm, bọn em đi khách mỗi lần chỉ được có 50k. Mà bà ấy trừ đủ các loại tiền, hôm kia em nhờ bà ấy đi sửa điện thoại hộ mà bà ấy bảo mất 2tr. Thế là hôm qua em điện cho chị rồi trốn ra đây luôn. Em vẫn nợ bà ấy 3tr, bà ấy gọi suốt nhưng em ko dám nghe máy.

Bà chị cố gắng cười một nụ cười thân thiện, vuốt vuốt mái tóc làm xoăn của nó bà ấy tiếp:

- Khổ thân chưa, đang ở đây với chị thì không thích lại cứ phải nay đây mai đó cơ. Thôi về đây là tốt rồi, thôi tiền taxi hôm qua chị cho, tí nữa chị cho ứng trước 5tr đi mua quần áo. Làm được trả chị, mà em xem có bạn bè gì ở chỗ cũ muốn làm thì cứ bảo nó ra đây. Bạn em chị cũng coi như em gái.

Nghe mà mát hết cả lòng cả ruột, nhân viên hay người thường thì cũng thế thôi. Đang chơi vui giữa dòng tự nhiên có người đáp cho cái phao lơ lửng lên thuyền, xong lại còn đưa khăn tắm lau khô người thay quần áo mới sau đó chuẩn bị sẵn bàn tiệc có rượu vang thì ai chẳng biết ơn bằng cả tấm lòng. Cái trang mặt xịu xuống, chắc nó đang cảm thấy hối hận vì đã bỏ nơi này mà đi. Nhưng nó đâu biết nếu nó ở lại thì có khi vụ bị bắt vừa qua nó lại là người bị tóm. Máy đưa nhân viên còn lại trở mắt nhìn không hiểu chuyện gì xảy ra, mặt ngu nhất lúc đó phải kể đến Thên Quyết, hôm Quyết vốn dĩ đã về nay chứng kiến cảnh bà chủ ân tình với nhân viên như vậy càng làm hai cái môi của nó trề ra. Như định thần lại nó húp roẹt một cái để nuốt lại dòng nước dãi suýt thì chảy xuống đất. Bà chị đi ra nói với bọn nhân viên:

- Máy chị em bảo nhau làm nhé, toàn người nhà mình cả. Chị đi về đây, trưa nay máy đưa tự ăn nhé, chị có việc đến tối mới về không mua đồ ăn cho bọn em được.

Nói xong bà ấy ra xe phóng mất hút để lại đằng sau là mấy đứa nhân viên không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Tuyết về nhòm nhòm cái Trang như muốn ăn tươi nuốt sống, Hoa thấy thế giới thiệu:

- Trang ngày trước nó cũng làm ở đây rồi. Bây giờ quay lại, còn đây là chị của chị.

Cái Trang cười cười rồi lại tót vào trong, tôi bảo mấy đứa nhân viên:

- Máy đưa tự ăn nhé, mỳ tôm gì thì tùy không thì gọi ship đồ ăn đến. Mai anh thanh toán, giờ anh phải về bên nhà. Có khách hay chuyện gì Hoa alo cho anh sang là được.

Mấy đứa nó dạ vâng xong tôi đi về, quả thật quán có người mới (tạm gọi là mới vì nó cũng đi một thời gian lâu lâu rồi mà) một cái là mấy chủ mấy quán khác đánh hơi được ngay. Vừa đặt mình xuống giường chưa ấm chỗ thì có điện thoại. Người gọi là con mụ Loan, tại sao tôi lại gọi mụ Loan là mụ..? Bởi vì mụ Loan là người sống bản tính, cả khu có mấy quán nhưng mụ ấy không bao giờ cho ai mượn nhân viên. Thường thì người ta hay có câu " Buôn có bạn - Bán có phường." Dẫu rằng một tháng một lần các chủ chứa cũng sẽ gặp mặt nhau bàn chuyện làm ăn, chuyện tiền nong, chuyện phòng ốc như nào để đi đến một cái giá chung. Giả dụ như bây giờ xăng dầu tăng giá lên 10 đô một thùng sẽ kéo theo nào là thịt tăng, rau tăng, ga tăng..vân..vân..và..mây...mây. Từ đó các chủ chứa sẽ bàn nhau đi đến biểu quyết xem giá "Phò" có tăng hay không. Lắm lúc tôi ngồi nghe bọn họ nói chuyện mà phát phì cả cười, nhất là khi bà Thom bà ấy rên:

- Ôi zời ơi...giờ cái gì cũng đắt đỏ. Khách khứa thì không có mà ngày nào cũng phải chi tiền. Xong lại còn mỗi tháng cúng các bố mấy cái phong bì nữa. Chưa kể nhân viên nó xin về một hai hôm nhưng một tuần nình như nình mẹ nó cũng không thềm xuống...☐hết...☐hết thôi...Làm ăn như này thì ☐hết....Hay là...??

Đến đoạn bày tỏ ý muốn tăng giá đi nhân viên lên là bà ấy bỏ mẹ nó lửng lại như kiểu chờ đồng minh vào tiếp lời ủng hộ. Khi đó mụ Loan nói:

- Ừ hay mình tăng lên 50k nữa đi, nhân viên giờ cũng hiếm. Tăng giá lên còn chi tiêu nhiều cái. Luật lá thì có được bớt đồng nào đâu.

Bà chị tôi phát biểu:

- Biết là giờ ít nhân viên nhưng mỗi quán cũng có 3-4 người. Có gì thì mượn nhau mà làm, khách vào nhà chị mà không có nhân viên thì chị mượn nhà em. Hay khách vào nhà em thì em lại cho chị mượn. Chứ tăng giá sợ khách kêu, bảo xinh xinh như hai đứa nhà em (Quỳnh-Hà) thì người ta còn chịu chứ như cái đứa Vâu vâu ấy tăng có khi còn bị chửi cho ấy.

Bà chị nói câu chí lý, ai ngồi đó cũng gật đầu ủng hộ vấn đề mượn nhân viên giữa các quán. Hầu như ai cũng muốn tăng giá nhưng tăng nó phải thống nhất, chứ quán tăng quán giảm không làm được. Tôi cũng ngửa mồm để vào câu:

- Tăng thì lại cho nhân viên thêm 20k một vé xong bảo chúng nó làm ăn cẩn thận thì cũng được. Bọn nhà em lắm lúc còn đi được vé 500-1tr là bình thường. Còn đâu đứa nào xấu hay béo mình nình được khách thì ngon không thì vẫn để giá cũ cho bọn nó đi làm kiếm vé. Nhưng cũng nói rõ với chúng nó là vé nào thu được cao thì trả cao không thì vẫn thế. Cơ mà muốn tăng thì phải thống nhất. Kéo đến lúc lại đánh cãi nhau như đợt tăng giá tết năm ngoái. Ban đầu ai cũng bảo tăng xong khách không đi, giờ sao, chẳng phải vào khuôn hết rồi à. Cái nghề này nó không như nghề khác. Bán rau bán thịt không mua chỗ này đến chỗ khác mua. Còn ở đây mỗi khu mình có nhân viên, không muốn đi ở đây thì phải đi thêm 40-50km nữa mới có. Sợ mọi người có đồng lòng hay không thôi. Chứ giả dụ vào em đi chơi khi đã ưng thì thêm năm chục, một trăm không vấn đề.

Bà chị tôi gật đầu ra điều đồng ý, đó là lúc chị em chưa mâu thuẫn trong công việc. Nhưng con mụ Loan giãy nảy lên:

- Sao phải tăng cho nhân viên, chúng nó chỉ việc đi làm, ăn uống mình lo rồi. Tăng nữa thì tiền đâu mà chi tiêu, ở chỗ khác một vé chúng nó chỉ được trả 60-80k là nhiều rồi. Ở đây 100k còn gì nữa. Mà làm thế thì ăn cám....

Con mụ hăm *** động đúng mấu thuẫn tranh luận của tôi. Tôi chỉ thẳng mặt mụ nói:

- Thế thì nghỉ mẹ đi đéo tăng nữa. Tăng thì phải tăng hết kể cả nhân viên hay nhà nghỉ. Ngồi không đã ăn hơn phân nửa tiền vé của chúng nó rồi. Giờ đòi tăng giá nhưng lại muốn hốt cả. Thế có cút nhân viên nó muốn làm. Tiền thu bao nhiêu chúng nó biết hết. Làm gì thì làm cũng phải nghĩ cho nó đúng.

Bà chị thấy tôi thế thì quát tôi ngồi xuống, dù gì thì họ cũng là chỗ làm ăn lâu năm với nhau. Mà toàn là chủ chứa ăn hết phần của nhân viên nên câu nói của tôi có lẽ động chạm đến hơi nhiều người ở đó. Nói thêm cho các thím nhớ là hồi còn xông xênh bà chị tôi cũng trả nhân viên cao nhất đường. Quán khác giá tăng thế nào thì nhân viên vẫn chỉ được như thế nhưng quán tôi lúc nào cũng trả tiền vé nhân viên cao hơn. Chẳng thế mà bọn nhân viên đi rồi một thời gian sau lại quay về vì chỗ khác không bằng. Sau vụ to tiếng đó tôi với con mụ Loan cách mặt nhau luôn. Nhất là hôm khách vào nhà tôi có 4 người nhưng hai đưa đi làm còn lại hai đưa. Tôi phi xe lên quán mụ ấy mượn người thì mụ ấy nói:

- Nhà hết người rồi em nhé, hai đứa này có khách đợi rồi.

Nghĩ mụ nói thật nên tôi đành về nói với khách:

- Giờ chỉ có hai người thôi, hai anh đi trước đi lát hai cô kia về rồi em xếp cho.

May mắn là có hai ông chịu đi trước, hai ông còn lại thì bảo:

- Vậy để bọn anh lượn một vòng xong quay lại nhé.

Mình chẳng có quyền gì giữ người ta cả nên tất nhiên tôi đồng ý rồi. Tôi ra ngoài đứng hóng thì thấy hai ông ấy đi lên đoạn quán trên chỗ mụ Loan. 5" sau thấy mỗi ông chở một em nhân viên nhà mụ Loan đi vào nhà nghỉ. Mà khốn nạn hơn lại là đúng hai đứa mà ban nãy mụ ấy bảo tôi:

" Hai đứa này có khách đợi rồi."

Đợi đợi cái mả mẹ nhà nó chứ, nghĩ khá cay cú vì trước giờ con mụ đó mượn nhân viên nhà tôi hơi bị nhiều. Tức mình tôi gọi điện nói chuyện với bà chị, hai chị em bảo nhau từ giờ đéo cho nhà nó mượn nữa. Thành ra lâu lắm rồi hôm nay con mụ ấy mới gọi cho tôi, không lưu tên chắc tôi cũng chẳng còn nhớ đây là số của ai. Bắt máy tôi hỏi với giọng khó chịu:

- Bà gọi gì cái gì đấy....Lại mượn người hả. Thông cảm nhé, không có ai đâu...

Mụ Loan nhẹ nhàng:

- Thằng em giận dai thế, hôm đó cũng do khách đặt xong không đi nên bọn nó mới ở nhà chứ có phải chị không cho mượn đâu. Mà từ đó đến giờ chị mượn mày cũng có cho mượn nữa đâu mà. Nhà có đứa mới hả em, nhìn xinh thế. Nãy thấy nó đi mua đồ hỏi mới biết nhân viên nhà em.

Tổ sư cái bọn chủ chứa, mồm đứa nào cũng trơn như bôi mỡ. Lật như lật bánh tráng, nghe phát nổi da gà tôi trả lời:

- Đứa nhân viên cũ nó mới quay lại hôm qua. Nhưng trước nó xinh nhất cái đường này rồi đấy. Mà sao, liên quan gì đến bà...?? Không cho mượn đi đâu đâu, để nó làm khách nhà thôi.

Mụ Loan tiếp:

- Giúp chị lần này đi, chiều nay chị có khách vip trên Hà Nội xuống muốn tìm hai đứa trẻ

xinh để đi chơi cùng. Đi một ngày một đêm, chiều tối mai về. Nhà chị thì nó ưng một đứa rồi nhưng thằng còn lại khó tính đòi trẻ lại còn xinh nữa. Đứa nhà em chắc chắn được, cho chị mượn chị trả giá cao. Toàn bọn đàn ông thôi, chúng nó ra Hạ Long chơi một hôm ấy mà. Nhưng muốn tìm gái đi cùng sợ ra đó bị phát hiện..

Đang mải hết người mà nghe con mụ ấy nói tôi đau cả đầu. Giá cao giá thấp giờ đối với tôi chẳng quan trọng vì tôi sắp bấm nút biến khỏi cái nghề này rồi. Không muốn tiếp chuyện nữa tôi mới nói:

- Bà đi mà gọi cho chị tôi ấy, giờ nhân viên cho mượn đi đâu xa là bà ấy quyết. Cho đi mà bà ấy ko đồng ý lại rách việc.

Con mụ mặt lờ nghe xong phun ra câu nhức cả dít:

- Thế mà nãy giờ không nói sớm...

Đoạn mụ tắt máy luôn, tôi nghĩ nếu giá mà cao chắc bà chị cũng sẽ cho cái Trang đi thôi.

Mặc dù trước đó hùng hồn tuyên bố:

- Không bao giờ tao cho quán con Loan mượn người nữa.

Y như rằng, buổi chiều hôm đó sau khi đánh được giấc ngủ trưa tôi đi sang thì cái Hoa đưa tiền vé cho tôi rồi nói:

- Cửa chị Tuyết 1 vé, em hai vé, Quỳnh được 3 vé anh ạ.

Tôi hỏi luôn:

- Thế cái Trang không được vé nào à...??

Hoa trả lời:

- Nó không anh ạ. Nãy chị xuống đây bảo nó thay quần áo rồi trang điểm. Lúc sau em thấy bà Loan xuống đây đón nó đi rồi. Chị bảo nó đi chơi với khách ở Hạ Long đến chiều mai khách trở về. Em nhìn mặt nó không muốn đi nhưng chắc sợ, lại mới xuống nên nó cũng đi anh ạ. Có nó đi chứ bọn em bây giờ chẳng ai đi làm xa ngoài chỗ mình cả.

Đó cũng là lý do vì sao bọn em bị ghét, bị cho ăn uống không ra gì đấy. Bởi vì mấy đứa bây giờ cũng đã dần hiểu được vấn đề nghiêm trọng trong cái xã hội đầy rẫy mưu mô này rồi. Cái Quỳnh còn đó cục nợ 50tr trên đầu chưa trả hết. Mà cứ tình trạng ăn như thời bao cấp thế này thì chưa trả hết nợ thì đã hết sức. Thi thoảng cái Quỳnh cũng hỏi dò tôi về việc cái Hà bao giờ thì xuống. Tôi chỉ nhìn nó rồi nói:

- Nó bảo về nhà xong việc với chữa bệnh xong nó mới xuống em ạ.

Chẳng lẽ lại nói toẹt luôn là: " Hà nó không xuống nữa."

Mà bà chị tôi sau khi tôi cho cái Hà về thì cảnh giác lắm, không cho tụi nó ứng tiền gì cả. Mua bán gì thì bảo bà ấy trả tiền hoặc bà ấy bảo tôi bù sau đó trả cho tôi. Hơn nữa cái tính điên khùng cùng một giàn đầu trâu mặt ngựa lúc nào cũng túc trực tại quán nước bên kia đường đứa nào trốn không may bị bắt lại thì như đòn. Thế nên tôi đoán cái Quỳnh muốn trốn

lầm rồi nhưng vì sợ nên hỏi dò để muốn lần theo vết bánh xe của con Hà. Khổ thân nó, tự nhiên thêm nợ, làm không công rồi bây giờ còn chẳng biết tương lai thế nào.

Vừa lúc đó thên Quyết đi khách về, trên tay cầm một bọc nhãn. Chạy vào nhà nó cười xua tan cái không khí ảm đạm:

- Ăn đi, ăn đi...Nãy ông khách đi em xong xuống em thấy túi nhãn treo ở xe em xin mấy quả. Thế là ông ấy cho em cả túi bảo hôm nay hết tiền bo nên bo Nhãn..

Đouma con cá, nghe nó nói xong tôi với cái Quỳnh phì cả nước bọt. Trần đòi có một lại có thể loại đi xong Bo Nhãn thì đúng gần hết cả hỗn. Cũng gần giờ nấu cơm tôi mới nói:

- Anh về nhà nấu cơm cái đã, lát xong a mang đồ ăn sang cho. Hoa cầm cơm đi nhé..

Hoa bỏ chum nhãn xuống chạy đi cầm cơm luôn. Mẹ Tuyết thì vừa ăn vừa nói:

- O...anh không ăn à...Nấu cơm sớm thế, chắc sợ người yêu đói đây mà.

Đúng là Tuyết vâu lảm lúc phọt ra những câu [hết người. Tôi chỉ cười trừ rồi vọt về bên nhà.

Lúc sau bà chị gọi điện:

- Alo, cậu bảo mấy đứa tự ăn nhé. Chị đi có việc.

Tôi vờ như không biết giả bộ hỏi:

- Hôm nay em nấu thức ăn ở nhà mang sang cho chúng nó. Cái Trang đi đâu mà em không thấy mặt. Sớm mụ Loan gọi mượn nhưng em không cho mượn...

Bà chị tiếp:

- À...ừ...Chị cho mượn rồi, nó trả 5tr đi đến chiều mai. Hai thằng nó đi Bar ấy mà. Mà cậu nấu cơm cho tụi nó làm gì, để bọn nó tự ăn cho tiện...Thôi, thế nhé.

Tất máy tôi nghĩ đúng là bà ấy cho mượn thật. Quả thật đôi khi con người rẻ mặt đến không tưởng, nhất là với đám nhân viên. Cho đi với người lạ không quen biết chỉ với giá 5tr. Ví dụ nếu hai thằng đó mà là dân buôn người thì Trang ơi mày làm gì có ngày về. Đột nhiên tôi chợt giật mình:

- Đm, đi Bar với đi Xa nó cùng vẩn đấy.

Tối hôm đó lâu lắm tôi mới thấy mấy đứa nhân viên ăn cơm vui vẻ như vậy. Chúng nó vừa xem tivi vừa ăn rồi cười khúc khích. Tôi cũng về nhà cơm cháo tắm rửa xong như thường lệ mấy ngày gần đây 7h tối tôi mới đi sang quán. Được cái không có tôi thì cái Hoa cũng biết sắp xếp, nếu nó đi khách thì nó sẽ gọi cho tôi. Cũng đỡ được phần nào rắc rối.

Cho đến chiều hôm sau, 4h chiều mà vẫn không thấy cái Trang đâu. Gọi điện có chuông nhưng không ai nghe máy. Cũng chẳng thấy bà chị gọi, tôi mới gọi cho bà ấy thì được trả lời như sau:

- Chiều mới về cơ mà, về đến đây thì cũng phải tối. Chưa gì đã âm hết lên, bọn đó khách quen nhà con Loan. Nó đi ở đấy bao nhiêu lần rồi. Bảo chúng nó cầm cơm đi tí mang đồ ăn xuống.

Tối đó ba đứa nhân viên ăn cơm xong là 6h30 nhưng cái Trang vẫn chưa thấy về. Điện thoại lúc này đã: " Thuê Bao Quý Khách Vừa Gọi Hiện Không Liên Lạc Được."

.....

.....
.....
.....Tút...tút...tút...tút...tút...tút...